

— Ехъ, чагъ сега ще ми свѣтне двора и кѣщата, като ще имамъ двѣ, извика Пенчю отъ радостъ.

И наистина, свѣтна я!...

Слѣдъ една недѣля се спрѣхъ четири селски коля прѣдъ Пенчюва вратникъ. Пенчюва дворъ се попълни съ жито, вино, хатли и прч. и прч. И Минка слѣзе съ ар-лжка си заедно. Слѣзе клѣто, плакано и уплакано сиромашко имане, сиромашка мжка, слѣзе въ грѣшна, мерзостна, прѣдъ Бога и прѣдъ честни хора, кѣща. Смѣсихъ се двѣ Божии проклѣтии. Сбрахъ се два огня на едно мѣсто! Да видимъ кой ще гори и ще изгори, и кой ще се уцърли.

XIV.

Гроздоберъ.

Есенна нощъ. Хубави и прѣграсни сж пролѣтнитѣ кѣси ноци съ благоуханнитѣ джхове на цвѣтията, съ сладкитѣ пѣния на нощнитѣ пѣснопойци — птичета; весели и приятни сж лѣтнитѣ ноци при тихий прохладенъ вѣтърчецъ и при великолѣпното посрѣщанне на деня; но не малко сж хубави и весели и есеннитѣ ноци, при величественото нощно свѣтило — мѣсеца, при веселитѣ нощни момински сѣдѣнки, при сладкитѣ миризми, които вѣтъръ изгонвя изъ лозя, градини и проч. и проч. и проч!..

Отъ височинитѣ на старата турска крѣпость *Арабъ-Табия*, грозенъ паметникъ, ужасно напомнение, за многото мжченици погрѣбени подъ тѣхъ, за деветъгодишното